

□ DE NACHTEGAAL □

DOOR EMMANUEL DE BOM.

HET was Zondag-avond van Nieuwmoer-kermis, volop in de heerlijke zomermaand. De twee kameraden, Jefke Merghelynk, de sigarenmaker, en Muske van Dijck, de voerman, waren samen uit geweest. Zij hadden verschillende herbergen bezocht en een flinke pint gedronken. Ze werden stilaan wat locht in den kop en wat zwaar in de beenen. Ze hadden gekaart, gepraat, geluisterd naar den klap van de gasten in d'herberg. 't Was tegen half-acht, en nu werd het tijd om maar samen weer naar huis te trekken. Ze gingen dus, niet veel zeggend, langs een zijpad door den stillen avond. Boven hun hoofden welfde veruit de wijde hemel, de zon was aan 't neigen en, terwijl de broeiende warmte nog over alles hangen bleef, dreef over de heete landen een verkwikkende zoelte. De mannen voelden een loomte in kop en beenen wegen.

— Hoor 'ns, Muske, sprak Jefke, terwijl hij zijn maat staande hield.

— Wat is er, maatje?

— Daar zit 'm.... zie....

Jefke wees omhoog naar den hoogsten top in de breede ronde kruin van een machtigen eik, een eind ver over 't veld.

In de stilte van den avond orgelden parelende tonen. Dan, eenige diepe waterslagen: ti-u.... ti-u.... tiu-tiu-tiu....

— De nachtegaal, fezelde Jefke.

Muske luisterde ook, aandachtig, met ingehouden adem.

— Ja, 't is 'm, zei hij, na een poos.

Het gezang helmde over de eenzame streek.

Daar was als een vrome toover over de lucht.

— Laat ons nog wat luisteren, zei Jefke.

De twee gasten strekten zich gemakkelijk uit tegen een berm aan den aardeweg, naast de gracht waar brem en hazelaar groeiden.

Een weldadige rust zeeg door hun vermoeide leden. De genoten glazekes zaten in hun beenen. Ze waren niet dronken, alleen wat locht in 't hoofd. Er kwam een zwaarte over hun oogleden — en 't deed deugd zich in den warmen avond eens uit te strekken.

Ze hadden niet te verletten, en morgen werd er toch niet gewerkt. Ze zouden vannacht nog vroeg genoeg op hun matras liggen op den zolder, die de zon den heelen dag had doorstoofd. Ze bekwamen er heelemaal van.

De bladeren in de gulden schaduw der twijgen, suisden haast onhoorbaar. Van heel verre uit het hei-dorp kwam af en toe gonzend geklank overgevaaid van een draaiorgel ergens of 't geblaas en getoet van een kermis-